

Amatőr színjátszók és képzőművészek konferenciája

Számvetést készít és fejlődésének irányát vizsgálja az amatőr művészeti mozgalom, szombaton a SZOT központi iskolájában kezdődött kétnapos konferencián. Az amatőr színjátszó csoportok és amatőr képzőművészeti körök küldöttjei az irányító és fenntartó szervek képviselői, összesen mintegy 400-an vitéltek meg az eredményeket, tennivalókat. *Vitányi Iván*, a Nép-művelési Intézet igazgatója és *Ács Miklósné* igazgatóhelyettes bevezetőjében hangsúlyozták: az amatőr művészeti csoportok és körök jelentős szerepet töltenek be a közmvéledésben, a társadalmi életben.

A konferencia résztvevői áttekintik az amatőr képzőművészet helyzetét, fejlesztésének lehetőségeit, az amatőr színjátszók tevékenységét, szervezeti és jogi kérdéseit, szakmai képzésének formáit. A csoportok műsorpolitikájáról, a munkásszínjátszók, a falusi színjátszók tevékenységéről, a falusi mozgalomról, a játéktípusokról, a kollektív alkotásra vonatkozó tapasztalatokról is véleményt cserélnek a résztvevők. Többek között előadást tartanak a salgótarjáni Munkás, a szegedi Medikus és a debreceni Alföldi Színpad amatőr művészei.

Export sok országba

Sikertermékké vált a Pécsi Bőrgyár új cikke, a sertésvelúr, amely a márhaborók árának emelkedése nyomán valamennyi piacon versenyképes, keresett cikk. A velúrozott sertésbőről puha, kényelmes, női cipőket készítenek, gazdag színválasztékban. Az első vásárlók Hollandiából, Belgiumból, az NSZK-ból, Franciaországból és Olaszországból jelentkeztek, legújabbban pedig angol cégek is érdeklődnek.

Tavaly 200 ezer négyzetméter exportáltak nyugati országokba, az idén megduplázzák a termelést, amelynek egyötödét itthon tartják, a többire pedig már külföldön van vevő. (MTI)

A pártszervezetek számvetése

A beszámoló taggyűlések pártunk életének rendszeresen megismétlődő, de mindig nagy jelentőségű eseményei. A pártvezetőségek beszámolója kötelezettsége a végzett munkáról, szervezeti szabályzatunk sarkalatos tétele, s a pártdemokrácia érvényesítésének fontos eszköze. Most a XII. kongresszus előkészítésének időszakában, amikor lényegében öt év munkájára tekinthetünk vissza alapszervezeteinkben, különösen kiemelkedő fórumai voltak a beszámoló taggyűlések a számvetésnek, a végzett munkáról, illetve az alapszervezetek előtt álló feladatokról.

Most olyan körülmények között került sor a számvetésre, amikor nagymértékben megnövekedett a pártszervezetek, a vezetőségek, az egyes kommunisták szerepének jelentősége társadalmi életünk különböző területein. Amint ezt a megyei párt-vezetőség bizottság is megállapította a beszámoló taggyűlések tapasztalatainak értékelésekor: alapszervezeteinkben úgy számoltak be a pártvezetőségek az eddigi végzett munkáról, összegezték a jövő feladatait, hogy megfelelően érzékeltették az öt év alatt végzett munkát. Helves arányban foglalkoztak ideológiai, a párt belső életének, a pártnevelés, a művelődéspolitikai, s a pártdemokrácia, kérdéseivel. A termelőhelyi pártszervezetekben úgy összegezték az elmúlt időszak munkáját, a jövő feladatait, hogy alaposan elemezték a termelést segítő tevékenységeiket. Abból indultak ki, hogy bár a számok, különböző mutatók felsorolása fontos lehet, de a beszámoló, s a vita nem nélkülözheti a gazdaság-, a termelés-, a társadalmi feltételeinek helyes elemzését.

Alkalmos fórumai voltak a beszámoló taggyűlések annak számvételére is, hogyan alakult helvileg a párttagok és a párttagkülsiek viszonya, milyen eredményeket hozott a pártmunka, a párttagok és a párttagkülsiek tevékenysége. Nemesak arról adtak számot, hogy mit tettek az alapszervezetben a párttagok, a párttagkülsiek, a párttagkülsiek céljainak érdekében mozgósítva, jobb munkára serkenteni, hanem azt is megértették, hogy a helvi adottságokhoz mérten milyen eredményeket értek el az ifjúsági és nőmozgalmi határozatokból adódó feladatok teljesítésében.

A beszámolókat jól tükrözték a helvi sajtóságiak, a párttagok helyzetét, az elévült munkát, nem túloztak el az eredményeket, inkább a meglévő hibák feltárására és felszámolására hívták fel a figyelmet, a termelőhelyi pártalapszervezetekben azzal, hogy a beszámolókat realisan és kritikusan értékelték saját gazdaságpolitikai tevékenységüket, elkerülték azt a hibát, hogy a munka fontosságaiért elsősorban a külső, az objektív körülményeket okolják. Ezek a beszámoló taggyűléseken elemezték azt is, hogy milyen része volt a munkáskollektívának az eredményekben, milyen szerepet játszott a hibákban a szervezethez, a vezetői munka gyengesége, a felelőtlenség.

Mindennapos feladataink és gondjaink, politikai és társadalmi életünk különböző kérdéseiről érdeklődés sugárzott ki a Csongrád megyei pártszervezetek beszámoló taggyűléseinek vitáiból. A vezetőségek helyesen adtak számot a termelőhelyi alapszervezetek nemcsak saját, általában a tisztségviselők munkájáról, hanem az egész alapszervezet több éves tevékenységének eredményeiről, a gondokról és a tennivalókról is.

Általában ott alakult ki a legtermékenyebb vita, ahol a beszámoló konkrét és lényegre törő volt, tömören, s szókímódóan beszélt a munkáról. A vitát ez a konkrétság alapozta meg. Arra készítette a párttagokat, hogy elmondják véleményüket, javaslatukat a vezetőség, az alapszervezet munkájáról. A vitában részt vett a taggyűléseken megjelentek közel 30 százaléka. A lényeg azonban nem a vitával kapcsolatban a hozzászólások száma volt, hanem a tartalom. A felszólalásokból tükröződött az a nagy fokú felelősség, amelyet az ország gazdasági helyzetének, a népgazdaság egységének megjavításáért éreznek. A legtöbb észrevétel a termelékenység növelésével, a kapun belüli szervezethez, a munka- és technológiai fejelem mezzilárdításával, az exporttermékek gyártásával kapcsolatban hangzott el. Azért tartjuk fontosnak az aktivitást, mert sok olyan hozzászólás hangzott el a vitában, amely jó kiegészítője a beszámolóknak és segíti az alapszervezeti pártmunkát.

Pártunk a mai helyzetből adódó fokozott kötelezettségekre irányítja a kommunisták figyelmét és szorosabb egységre szólítja a

párttagokat a mezőgazdaságban is a feladatok sikeres megvalósítása érdekében. A mezőgazdasági termelőszövetkezetekben általános igényként fogalmazták meg, hogy a jövőben még több és jobb minőségű gépre, gépsorra lenne szükség a termelés érdekében. Több helyen szóvá tettek, hogy indokolatlanul sok géptípust használnak. Sok gépfajtánál tapasztalható krónikus alkatrészhány. Szinte mindenütt foglalkoztak a szakemberellátás javításának szükségességével, a szervezeteiben gazdasági igényekhez jobban igazodó szakmunkás-képzés fontosságával. Szentesen hangsúlyozták, a beruházások határidőben kerüljenek átadásra, s azok kihasználásában érvényesüljön a maximális gazdaságosság. Szervezők, szervezők, s a felváltásukban sűrűn felváltásokban sűrűn a termelés és a felváltás összehangjának megteremtését, szorgalmazták a termékek értékesítésének biztonságát, különösen Makón és a szegedi írásban a hűtési és tárolási nehézségek megoldását.

Tapasztalatokban gazdag és a mozgalmi tevékenységben még kevésbé járatos emberek véleménye, felfogása ütközött össze a vitákban, hogy végül is a számvetésen túl, újult erőt, még több bizalmat adjon a vezetőségek, az alapszervezetek munkájához. Így volt ez az értelmiségi területeken működő pártszervezetekben is. Mind a beszámoló, mind a felszólalók hangsúlyozták, hogy a nagy jelentőségű központi határozatok felleltették az új utakat kereső törekvéseket. Bővültek az értelmiségi párttagok társadalmi kapcsolatai. Aktívabbá váltak a politikai, a közéleti, a közmvéledési munkában, Szegeden például az egyetemi hallgatók szótartak az eszmélet-politikai nevelés javításának indoklásáért. A szentesi pedagógus pártszervezetek kommunista felelték, hogy az új tanterv alkalmazásával nem csökkentek a meglévő gondok. Még mindig nem biztosítottak megfelelően a társadalmi és személyi feltételek, szűfoltak a tantervek, Izen helyesen foglalkoztak a munkára nevelés fontosságával, a tantárgyi létkör továbbításának, a hátrányos helyzetű tanulók segítésének jelentőségével.

A taggyűlések vitáinak tanulságai felhasználhatók a pártvezetőségek számára, a párt határozatainak végrehajtásáért, a párt politikájának megvalósításáért felelősséget vállaló, kezdeményező és tenni kész politikai energiát kölcsönöz a további, hatékony cselekvéshez. Ezzel megalapozták azt, hogy például a termelőhelyi pártalapszervezetekben tovább lépjenek előbbre a cselekvési programok, a gazdaságpolitikai feladatok végrehajtásában. Minden bizonnal a szervezeti élettel kapcsolatos észrevételek is mind-mind hozzájárulnak a kollektív vezetési erősítéséhez, a pártdemokrácia gyarapodásához.

Sok tapasztalatot szereztek a pártvezetőségek a pártcsoportok irányításával, működésével kapcsolatban is. E közösségek bevonása már az elmúlt időszakban sem csak a soros taggyűlés elkészítésére volt jellemző. A legtöbb helyen már részt vettek, illetve részt vesznek a döntések előkészítésében. Igaz, előfordult az is, hogy különböző helyeken csak kampányszerűen működtek. A rendszeres, a magas színvonalú pártcsoportmunka éppúgy elősegítheti a pártéletről munka sikerét, amint sokat segíthetnek a KISZ-ben, a szakszervezetben, a munkásorségben, a szocialista brigádokban tevékenkedő kommunisták a nevelőmunka hatékonyssága növelésével.

A tartalmas beszámoló, az aktív vita eredményeként válnak majd a beszámoló taggyűlések a politikai munka színvonalának, az alapszervezeti pártélet fejlődésének fontos emelőivé. A beszámoló taggyűlések tapasztalatainak hasznosításával készítették elő pártszervezeteinkben a XII. kongresszus irányelveit tárgyaló taggyűléseket, amelyeket most ugyanolyan őszinte és aktív viták jellemznek. Az újabb fórumokon is a résztvevők nagy felelősséget tesznek az észrevételeiket a pártokmányokban foglalt helyzetértékeléshez, az útmutató irányelvekhez. Mint a beszámoló taggyűléseken, most is a politikaformálás szándékával tesznek a Csongrád megyei kommunisták javaslatot az irányelvek kiegészítésére egyéneknél és kollektívan. A beszámoló és a kongresszusi irányelvek megvitatásával foglalkozó taggyűlések szervesen kapcsolódnak egymáshoz. Ez is kifejezi, hogy legtöbb alapszervezetünkben a helvi politikát a párt általános, országos politikája részének tekintik. Ez a felismerés járul hozzá az újabb taggyűlések aktív vitájához, s ezen túl a párttagság alkotó közreműködéséhez, amellyel részt vesz a párt politikájának formálásában.

GYÁRFÁS MIHÁLY,
az MSZMP Csongrád megyei Bizottságának titkára

Régi recept

Jó fogás — a sok fogás

Forogatom a kicsi tálkát. Benne sárgás színű valami. Kocsonyaszerű massa. Vagy inkább pudingszerű. A kiskanál megáll benne. A masszát tartármártás címén hozta az imént a felszolgáló. Asztaltársam a rántott szelettel van elfoglalva. Megpróbál vágni belőle. Ropog a húson a paníros. Sebaj, sikerült egy falatot lenyiszitni. Meg sem kérdezem, ízlés-e; barátom arckifejezése mindent elárul. Ő viszont kérdez: szerinted, hogy tudják a legegyszerűbb ételt is elrontani? Amatőr szakács lévén nem tudok a hivatásosok dolgát forszírozó kérdésre felelni. Inkább én is kérdezek: a vendéglőkben, éttermekben miért oly rágós a marhasült, mint a cipótalp. És miért oly rágós, kiszáradt a flekkék? És miért dacol a kással, a villával a máj? És milyen fortély szükséges, hogy a krumpli nagyságú gombócokba tapadó túros csuszához? És miért olyan a sült krumpli, amilyen...?

Volt idő — hiteles tanúként megidézhetném az ügyben Krúdy Gyulát —, amikor egészen másfajta kérdésekkel ostromolták a szakácsokat és a felszolgálókat. Például effélével: mi a velős csonttal dúsított, művészettel komponált húsléves elkészítésének titka? No, de ennyire inyenek ma már nem lehetünk. Főként akkor nem, ha étteremben ülünk asztalhoz. Maradjunk hát a mindenki által ismert **étlapok kínálatánál**. Hogy melyik vendéglőben vesszük a listát kézbe, annak nincs túl nagy jelentősége. Az étlapok túlnyomórészt azonos fogásokat ajánlanak. Ha rendeltünk már, azt is megállapíthatjuk: készülhet a borda akármilyen „módra”, netán „à la milanaise”, mégsem közelíti meg a gondos háziasszony főztjének ízét, zamátát.

Hasonló észrevételek hangzottak el a közelmúltban rendezett országos kereskedelmi tanácskozáson. A helyi lakosságot azonban cseppet sem vigasztalja, hogy a vendéglátást általában, országsszerte elmarasztaló szavakkal illetik. Minden bizonnyal az ételek minősége is okolható azért, hogy az utóbbi időkben — pontosabban a tavaly júliusban életbe lépett átváltás óta — lényegesen megcsappant az éttermek, vendéglők forgalma. A megye lakossága ugyanis úgy vélekedik: masasabb áron a mostaninál jóval ízletesebb, gondosabban készített, változatosabb ételeket kellene az üzletekben felszolgálni, a bizstrók pulitáira tenni. Mi szegediek a kereslet-kínálat közismert törvényére emlékezve, arra számítottunk,

hogy az elpártolt vendégek visszazoktatása, azaz megtartása érdekében színvonalasabb kínálattal, figyelme- sebb kiszolgálással fogadnak bennünket a vendéglátóipari üzletekben. Tévedtünk.

De hallgassuk meg a másik felet is! A Csongrád megyei Vendéglátó Vállalatnál megtudtuk, hogy az elmúlt esztendőre tervezett forgalmat — 570 millió forintot értékben — teljesíteni tudták. A helyzet mégsem megnyugtató. A tervezett 28 millióval szemben ugyanis csak 20 milliót nyereséget könyvelhetett el a vállalat. Így a vártnál lényegesen kisebb teljesítéssel alapultak az új esztendőnek. Aligha kell bizonygatni tehát, hogy a vállalat szempontjából létfontosságú feladat a színvonal javítása. E cél érdekében — mondotta **Dékány László** igazgató — a dolgozóknak is változtatniuk kell szemléletükön. A korábbinál nehezebb körülmények között csak úgy lehet eredményesen gazdálkodni, a lakosság megelégedését kivívni, ha minden egyes üzletben jó a csapatmunka. Ha a ráérő felszol-

gáló nem mondja: „nem az én reszortom”, hanem szükség esetén segít a tálalásban. A szakácsnak is egyszerűbb rendben tartani munkahelyét, mint lépten-nyomon takarító után kiabálni.

A vállalat dolgozói tavaly alig érezték a zsebükön az átváltást követő forgalomcsökkenés következményeit. A vendégek megnyerésére személyes érdekek csak kevésbé ösztönözték őket. Ma már az új szabályozók és a Munka Törvénykönyvében foglaltak következtében — más a helyzet. A jövedelmek alakulásában ezennél nagyobb rész lesz a forgalom eredményeinek is. A lakosság így joggal reménykedhet a változásban. A vendéglátás színvonalát egyéb módszerekkel is igyekszik javítani a vállalat. A nagyáruház éttermének megnyitását követően módosítják a szegedi üzletek profilját. Szeretnék elérni, hogy az éttermeknek, kisvendéglőknek „egyéniségük” legyen, hogy ne az unalomig ismert, sablonos étlapok fogadják a vendégeket.

Ladányi Zsuzsa

Energiafelhasználási korlátozás a közületeknél

Az előzetes számítások szerint évente mintegy 50 ezer tonna kölajjal egyenértékű megtakarítást eredményezhet a nehézipari miniszter új rendeleteinek végrehajtása. A rendelet — az egészségügyi, az oktatási és a szociális intézmények kivételével — korlátozza a közületek energiafelhasználását. E szerint az érintett közületek villamos energiából, földgázból és a városi gázból, kocszból és háztartási tüzelőolajból 1980-tól kezdve nem használhatnak fel többet, mint amennyi az 1978. évi tényleges felhasználás 95 százaléka volt. Az újabb létesítményeknél és berendezéseknél az 1978. évi tervezési normához viszonyítva csökkentendő öt százalékkal a felhasználás.

Az 1980. január 1-től érvényes új rendeletet számos körülmény indokolja. Az energiagazdálkodás fejlesztésére, a pazarlás megszüntetésére és az ésszerű takarékosságra hozott eddigi központi intézkedések, valamint a tárcák és országos hatáskörű szervek végrehajtási utasításai elsősorban a termelővállalatokat kötelezték

mértéktartóbb felhasználásra, s e szabályozásnak már is kifizethető eredményei vannak.

A közületek túlnyomó részére kiterjedő új szabályozást alátámasztja, hogy a múlt évi ellenőrzések szerint általában az előirtnál jóval melegebbre fűtötték a helyiségeket. Az ellenőrzött helyek nagy részében 23—26 Celsius-fok volt a hőmérséklet, de nemegyszer elérte a 28—30 fokot is. Óvatos számítások szerint is az egész évi tüzelőanyag-felhasználás mintegy 30 százalékat lehet megtakarítani, ha az eddig 26 fokosra fűtött helyiségek hőmérsékletét az előirt 20 fokra csökkentik.

Sok egyéb lehetőség is van az ésszerű, a munkát és a munkakörülményeket nem zavaró energiatakarékosságra. Sok megtakarításra nyújt módot például az energiát fogyasztó berendezések rendszeres karbantartása, felújítása. Egyebek között jobban működnek és kevesebb áramot fogyasztanak a kereskedelmi hűtőpultok is, ha rendszeresen leolvasztják és tisztán tartják az eljegesedett hűtőfelületeket. (MTI)